ŞI IARNA E SEZON ACTIV PENTRU SPORTURILE TEHNICO-APLICATIVE!

„Mondialele" de paraşutism bat la uşă CE FAC SPORTIVII NOŞTRI?

În vara acestui an, mai precis în a doua parte a lunii iulie, se vor desfăşura la Budapesta întrecerile celei de a XII-a ediţii a Campionatelor mondiale de paraşutism. Evenimentul, care are loc din doi în doi ani, polarizează nu numai interesul aviatorilor, ci şi al publicului larg, iubitor de spectacole sportive ieşite din comun.

Momentul lansării rachetei verzi, semnalul pentru decolarea primului echipaj, nu este prea departe. Competiţia se anunţă de mare amploare, încă de pe acum, iar pregătirile se desfăşoară cu febrilitate, într-un mare număr de ţări. Se fac antrenamente la sol şi în aer, se fac studii pe machine în suflerii aerodinamice speciale.

La ediţia din Ungaria a mondialelor de paraşutism vor participa şi echipele noastre reprezentative de băieţi şi fete. Cum se pregătesc sportivii noştri?

Mai întîi, trebuie spus că paraşutismul sportiv românesc s-a bucurat de-a lungul anilor (şi continuă să se bucure) de un frumos prestigiu internaţional, datorită performanţelor realizate, începînd cu titlul de campioană mondială în proba de salt, de la 2 000 m cu aterizare la punct fix, cîştigat de Elena Băcăoanu, la Bratislava, în 1958 şi continuînd cu o seamă de valoroase recorduri mondiale individuale şi în grup.

La ultimele două ediţii ale campionatelor mondiale nu am participat însă. Motivul? Plutoanele fruntaşe, care au apărat, de altfel, de multe ori, cu cinste, culorile ţării în competiţiile internaţionale, dăduseră tot ce au putut, iar banca rezervelor era aproape goală. În această situaţie, preocuparea principală a federaţiei de specialitate s-a îndreptat spre selectarea şi pregătirea unor tinere talente pentru loturile reprezentative. Sperăm ca roadele muncii din ultima vreme să se vadă chiar la acest important examen sportiv.

Programul Campionatelor mondiale va cuprinde, ca probe oficiale, salturi individuale de la 1 000 m cu deschiderea întîrziată a paraşutei şi aterizarea la punct fix, salturi individuale de la 2 000 m cu deschidere întîrziată a paraşutei, pînă la 30 secunde şi executarea unui program de evoluţii acrobatice pe timpul căderii libere, precum şi salturi în grup de la 1 000 m cu deschiderea întîrziată a paraşutelor şi aterizarea la punct fix. De asemenea, în program va fi inclusă, ca probă neoficială, acrobaţia aeriană în grup, un fel de „horă aeriană" executată de către 4—5 sau 6 sportivi pe timpul căderii libere. Pentru public acesta va fi punctul culminant al spectacolului.

Speranţele noastre se îndreaptă în primul rînd spre proba individuală de aterizare la punct fix şi apoi spre proba de acrobaţie aeriană. Este greu să facem acum o comparaţie riguroasă între valoarea sportivilor noştri şi cea a adversarilor pe care îi vor întîlni la campionate. Cîteva cifre pot fi totuşi date. De pildă, proba de aterizare la punct fix a fost cîştigată în campionatul naţional de anul trecut cu o medie de 0,32 m la băieţi (Ion Bucureşteanu) şi 1,02 m la fete (Elena Puşcaşu). În timp ce ediţia trecută a mondialelor a fost cîştigată cu 0,00 m, atît la băieţi cît şi la fete. În ce priveşte proba de acrobaţie, nu este lipsit de interes să arătăm că în timp ce campionul Franţei a cîştigat titlul anul trecut cu un timp de 6 secunde şi 2 sutimi, iar cel mai bun sportiv sovietic cu 6,7 sec. paraşutistul nostru nr. 1 în această probă, Ilie Neagu, execută programul în mod obişnuit în 7 secunde.

La fete, timpul nostru mediu este în jur de 9 secunde, faţă de 8 realizate de paraşutistele din Uniunea Sovietică, Franţa, S.U.A. Trebuie să se ia în considerare, însă, că în timp ce aşii acestui sport de peste hotare au la activ circa 2 500 de salturi, sau mai mult, sportivii noştri abia au trecut de 1 000. Avem, aşadar, echipe în formare, a căror specializare poate fi ridicată simţitor, de la o lună la alta. Pentru acest lucru este nevoie însă de o pregătire susţinută, ştiinţific dozată pe toată perioada care a mai rămas. Este necesar, după părerea noastră, să se insiste în primul rînd pe pregătirea fizică specifică, iar în al doilea pe tehnica individuală şi cooperarea aeriană în cadrul salturilor în grup.

Este timpul, de asemenea, să abordăm şi noi proba de acrobaţie în grup. Programul de pregătire pe care îl execută în prezent paraşutiştii selecţionabili în cadrul aerocluburilor este încă departe de ceea ce ar trebui să fie. Va trebui începută cît mai repede pregătirea centralizată, bine condusă, cu intensificarea muncii la sol, la aparatele specifice, cu salturi din aeronavă şi poate chiar cu un program de zbor acrobatic cu avionul, în scopul dezvoltării reflexelor. Numai talentul nu este suficient pentru ca tinerii noştri „cascadori ai cerului" să se afirme pe arena mondială.

Viorel TONCEANU

SUCCESE ALE PARAŞUTIŞTILOR ÎN ANUL SPORTIV 1973

● 19 recorduri naţionale, dintre care 11 individuale şi 8 în grup; 7 la fete şi 12 la băieţi. Trei dintre acestea sînt recorduri mondiale egalate — 0,00 m.

● Au fost distinşi cu titlul de „Maestru al sportului": ANA ŞOICA, GABRIELA CIUREA — Braşov şi TRAIAN ŞURARIU, VALENTIN DOBRILĂ — Buzău.

● S-au cucerit 17 Insigne de Aur F.A.I. cu un diamant şi 9 cu două diamante.

● A fost distins de către F.A.I., cu Diploma „Paul Tissandier", ION ROŞU, maestru emerit al sportului, deţinător a 50 de recorduri, dintre care cinci mondiale.

● Au fost executate peste 15 000 de salturi.

DIRECŢII ÎN ORIENTAREA TURISTICĂ

Orientarea turistică, unul din sporturile cu caracter tehnico-aplicativ care se desfăşoară în mijlocul naturii, se bucură de o adeziune largă din partea elevilor, studenţilor, a tineretului în general.

Pentru a cunoaşte cîte ceva din proiectele pe 1974, ne-am adresat tovarăşului Paul Simionescu-Simicel, secretarul comisiei centrale de orientare turistică din cadrul Federaţiei române de turism-alpinism.

— Contaţi ca numărul participanţilor la orientarea turistică să crească?

— Acesta este, de fapt, obiectivul nostru principal. Vrem ca, în 1974, secţiile noastre să invite în pădure cît mai mulţi tineri şi tinere, iar concursurile de orientare turistică să devină adevărate festivaluri.

„Cupa tineretului", în curs de desfăşurare, va constitui o etapă principală de depistare şi selecţionare a elementelor talentate pentru orientarea turistică. În „Amicii drumeţiei", ca de altfel şi în „Complexul sport şi sănătate", s-a prevăzut ca obiectiv şi participarea la concursurile de orientare turistică. În general, urmărim ca toţi cei cuprinşi în acest sport să cunoască tot mai multe frumuseţi ale patriei.

— După cîte ştim, în anii trecuţi s-au manifestat şi o serie de lipsuri în activitatea comisiei dv...

— Da, în primul rînd aceea că nu am reuşit să angrenăm în practicarea acestui sport tineretul din unele uzine şi instituţii mari. Motivul este că nu avem suficient cadre pasionate şi competente care să organizeze asemenea concursuri. Dar la aceasta a contribuit şi slaba preocupare din partea organizaţiilor U.T.C., a unor şcoli în care profesorii de educaţie fizică şi cei de geografie nu au înţeles care sînt avantajele orientării turistice. Pentru unii profesori este mai comod să organizeze un joc cu mingea decît să-i scoată pe elevi la pădure şi să le organizeze un concurs de orientare.

— Există şi unele judeţe cu activitate slabă?

— Din păcate da şi în această situaţie sînt unele judeţe unde pădurea bate la uşa oraşului, a satului, printre care Covasna, Buzău, Mehedinţi, Gorj şi Vrancea.

— Ce activitate au în prezent secţiile?

— Cu începătorii se ţin cursuri teoretice în care un loc principal îl ocupă studiul hărţilor şi folosirea busolei. Cu cei avansaţi, tot pe hartă se execută analiza diferitelor rute între punctele de control. Dacă timpul permite — şi zăpada nu este prea mare — secţiile organizează concursuri pe trasee mai mici şi cu dificultăţi reduse, pentru punerea în practică a cunoştinţelor teoretice. Ne lipsesc însă busolele. Ar trebui ca în magazinele sportive să se găsească şi busolele atît de necesare nouă, celor care organizăm concursurile, dar şi celor care fac drumeţii pe cont propriu. Nu exagerez, dar 15—20 000 bucăţi s-ar vinde în cîteva zile.

N. POPESCU

Şi pe timp de iarnă se pot organiza concursuri, dacă zăpada nu este mare.

ATERIZARE ÎN NOAPTE

Trecuseră 20 de zile de cînd cele trei avioane sportive româneşti PZL 104 „Vilga", plecate de la Varşovia spre Bucureşti, aşteptau pe aerodromul din Novy-Targ, în sudul Poloniei, imobilizate din cauza timpului nefavorabil pentru zbor. Dar iată că dispecerul de aerodrom flutură în faţa echipajelor buletinele meteo:

— Se poate pleca, băieţi! Nu va fi uşor, dar merge...

Şi, la ora 14.05, cele trei echipaje înclinau din aripi, în aer, în semn de salut pentru ospitalierele gazde. Următoarea escală era fixată la Budapesta, însă pînă acolo cinci oameni, cinci sportivi români, au scris o adevărată pagină de eroism. Aceştia sînt: **Ştefan Calotă** — maestru emerit al sportului, **Mihai Ionescu** — maestru al sportului, **Nicolae Constantinescu** — maestru al sportului (piloţi), **Mircea Finescu** — maestru emerit al sportului (inginerul recepţioner), **Marin Şişcu** (mecanic de bord).

Necazurile au început odată cu intrarea în defileele munţilor Tatra, pe traseul ordonat. Mai întîi, s-au declanşat pe neaşteptate puternice rafale de zăpadă. Oamenii de la manşe şi-au aşezat mai la îndemînă hărţile, au verificat încă o dată instrumentele de navigaţie.

— YR... YR! Ţinem aproape, în formaţie. Să nu vă rătăciţi...

În curînd plafonul norilor a coborît sub nivelul crestelor. Spre cer plutea o mare lăptoasă. Spre pămînt ceaţă, peisaj alb, văi strîmte. Cele trei avioane se strecurau spre geana de lumină de la orizont. Şi din nou averse de zăpadă, ocoliri, viraje strînse, ameţitoare, în căutarea unor soluţii. Poate că cei trei piloţi căutau, în aceste momente, nu numai drumul. Căutau în memorie situaţii similare, trăite în atîţia ani petrecuţi în carlingă, în meseria de instructor de zbor.

Timpul zbura mai repede decît scădea distanţa pînă la Budapesta, motoarele înghiţeau lacome benzină, iar seara... Seara se anunţa acum cel mai primejdios duşman. Avioanele nu dispuneau de aparatură specială pentru radionavigaţie pe timp de noapte. Dar trebuiau să ajungă la aerodrom.

Munţii au rămas în urmă. Seara trăsese cortina peste pămînt şi nu se mai vedeau decît lămpile de poziţie roşu-verde din capetele aripilor.

— YR... YR! Nu slăbiţi din ochi luminile de poziţie. Intrăm pe canalele de dirijare a zborului de la Budapesta!

„Controlul aerian" al Budapestei intrase în alertă. Aeroportul trebuia practic închis, din cauza ceţii, dar trei avioane sportive, care intraseră deja în raza radiolocatoarelor, trebuiau să aterizeze. Îngrijorare? Mai mult...

Mica formaţie se afla acum deasupra oraşului, la 300 m înălţime. Jos nu se vedea nimic. Lateral, lămpile de poziţie. Mesajele între pămînt şi aer zburau fără întrerupere:

— Luaţi cap-compas 120! Coborîţi la 100! Cap 180 grade. Sînteţi la pragul pistei... Viraţi 90 grade dreapta...

Viraj 90 grade. În aceeaşi clipă însă unul din piloţi a scăpat din priviri lămpile de poziţie ale „vecinilor". Şi a dispărut în beznă. Ce era jos? Ce era sus? Nu putea şti. Avionul „rătăcit" s-a întors brusc pe o aripă şi, cu o îndemînare de maestru, Mihai Ionescu l-a aşezat pe pistă, alături de linia de balize. Celelalte aterizau în capătul opus. După cîteva minute cei cinci sportivi se îmbrăţişau la punctul de parcare, erau îmbrăţişaţi de colegii unguri.

A doua zi, ceaţă. Dispecerul aeroportului a consultat echipajele noastre:

— Aradul vă primeşte? Eu vă dau drumul fără grijă. După aterizarea pe care aţi demonstrat-o aseară, sînt sigur că n-o să aveţi probleme...

Cele trei „YR" au ajuns cu bine la Bucureşti.

V. T. MUREŞ

O „PUŞCĂ" PENTRU VÎNĂTOAREA DE VULPI

Pentru radioamatorii care se pregătesc în vederea concursurilor de „vînătoare de vulpi" — radioamatorul YO4VD (Benoni Coman) din Galaţi — recomandă construirea unui receptor („puşcă electronică") pentru banda de 2 m (144—146 MHz), tip superheterodină, în compunerea căruia sînt utilizaţi trei tranzistori şi o diodă.

Primul etaj (schimbător de frecvenţă) este dotat cu tranzistorul T1 de tip P413 (P410). Circuitul oscilant L2-Cv1 este acordat pe frecvenţa 144—146 MHz, iar circuitul oscilant L3-Cv2 pe frecvenţa 131,5—133,5 MHz. În urma amestecului celor două frecvenţe rezultă un semnal de medie frecvenţă de 12,5 MHz care poate fi cules de pe colectorul tranzistorului T1. Transformatorul de medie frecvenţă Tr1 din circuitul de colector al tranzistorului T1 este şi el acordat pe frecvenţa 12,5 MHz. Cel de al doilea etaj cu tranzistorul T2 de tipul P13 (P14, P15) lucrează ca amplificator de medie frecvenţă. Pe baza tranzistorului T2 prin intermediul transformatorului de medie frecvenţă se aplică semnalul de 12,5 MHz. În colectorul tranzistorului T2, alimentat cu tensiune prin intermediul rezistenţei R2 de 600—800 ohmi, se găseşte cel de al doilea transformator de medie frecvenţă Tr2, acordat şi el pe frecvenţa de 12,5 MHz.

Detecţia semnalelor de radio frecvenţă se realizează de dioda D9B, intercalată în secundarul lui Tr2. În continuare se află un miliampermetru cu o sensibilitate de 0,50 microamperi care îndeplineşte rolul de S-metru şi indicator vizual. După detecţie semnalul de radiofrecvenţă devenind semnal de joasă frecvenţă este trimis prin condensatorul de cuplaj de 0,5 microfarazi etajului amplificator de joasă frecvenţă, echipat cu tranzistorul T3 de tipul P13 (P14). Acesta are ca sarcină în colectorul său transformatorul de ieşire Tr3, construit pe tole de permaloy tip E6 (grosimea pachetului = 10 mm) cu 475 spire la primar din CuEm de 0,15 mm diametru şi 116 spire la secundar, din CuEm de 0,25 mm diametru. Pentru audiţia semnalelor se poate folosi un difuzor miniatură avînd Z=3 ohmi sau o pereche de căşti cu rezistenţă interioară mare.

Alimentarea montajului se face de la o baterie de 4,5 volţi.

Receptorul poate fi construit sub formă de pistol sau sub orice formă aleasă de constructor, avîndu-se în vedere că nu se poate folosi antenă de ferită, ci o antenă tip Yagi cu 3—4 elemente.

Bobinele L1, L2, L3 se confecţionează pe carcase de polistiren cu diametrul de 10 mm, pentru a avea o rigiditate mai mare. L1 are două spire din CuAg de 1 mm diametru intercalate printre spirele bobinei L2, care are 6 spire din CuAg de 1,5 mm diametru şi lungimea înfăşurării de 12 mm, distanţa între spire 1,5 mm; L3 are 7 spire din CuAg de 0,8 mm diametru, lungimea înfăşurării va fi de 8 mm, cu priză la spira 3.

Transformatorii de medie frecvenţă Tr1 şi Tr2 se realizează pe carcase din polistiren de 6 mm diametru, cu ferocart. La primar se înfăşoară 29 spire, spiră lîngă spiră, din CuEm de 0,2 mm diametru. Peste primar, fără a pune izolaţie, se înfăşoară secundarul, 29 spire, din acelaşi conductor. Acordul acestor transformatoare se efectuează din ferocarturi. Se recomandă ca Tr1 şi Tr2 ca şi bobina L3 să fie ecranate. Pentru ca întregul aparat să fie izolat de cîmpul electromagnetic exterior, cutia în care va fi introdus se confecţionează din tablă de aluminiu de 1 mm.

RADIOAMATORII TÎRGOVIŞTENI

Activitatea radioclubului din Tîrgovişte a înregistrat anul trecut o serie de succese deosebit de valoroase. Cea mai importantă dintre perfomanţe a fost cîştigarea Cupei României la „vînătoare de vulpi" de către echipa formată din tinerii **Mihaela Militaru, Vasile Toni** şi **Ionel Dincă**.

Succese demne de evidenţiat au obţinut şi **Mircea Săndulache** şi **Ion Ivan**, cîştigători a două concursuri internaţionale („Assia Dx Contest" şi „OK Dx Contest"), precum şi **Mircea Bădoiu** clasat pe locul I — categoria juniori — în concursul internaţional „YO Dx Contest".

În afară de activitatea competiţională, radioamatorii din judeţul Dîmboviţa au desfăşurat o intensă muncă de inovaţii. Menţionăm: instalaţia de dispecerat prin radio — realizată de **Ion Ivan**, dispozitivul de control al iluminatului public — construit de **Nicolae Mihai** şi **Lucian Grideanu**, dispozitivul balanser al lui **Marcel Bănică** şi altele, care contribuie la progresul tehnic şi creşterea eficienţei economice.

Dar radioamatorii din oraşul şi judeţul nostru mai au unele necazuri, datorate în primul rînd sediului, care în şapte ani a fost mutat de... şapte ori! Noul local este o adevărată gheţărie, unde se poate lucra numai îmbrăcat cu palton, căciulă şi mănuşi. În asemenea condiţii, este greu de organizat o activitate continuă, cel puţin pînă la primăvară.

Mişu AVANU
corespondent judeţean

„VÎNĂTORII DE VULPI" ÎŞI PREGĂTESC „ARMELE"

„Vînătoarea de vulpi" este un sport tehnico-aplicativ în care electronica se îmbină în mod armonios cu orientarea şi crosul. „Vulpea" este o staţie de emisie de mică putere care lansează diferite semnale radio la intervale regulate în benzile 3,5 MHz (US) şi 144 MHz (UUS). „Vulpea" este de obicei bine ascunsă în pădure ori pe alt teren acoperit. „Vînătorul" radioamator, „înarmat" cu un aparat de recepţie şi cu o antenă direcţională, caută să o descopere bazîndu-se pe principiul radiogoniometriei. Pentru a găsi „vulpile" într-un timp cît mai scurt, este necesară mînuirea cu uşurinţă a aparatului şi, mai ales, o bună pregătire fizică.

Datorită măsurilor luate de către factorii responsabili şi atractivităţii pe care o exercită în rîndul tineretului, „vînătoarea de vulpi" a luat o mare extindere în ultimul timp. Aşa, de exemplu, de unde la primele concursuri de acest fel, organizate în anul 1960, participau doar cîtiva concurenţi — fiind mai numeroşi.. arbitrii — anul trecut la toate etapele „Cupei României", precum şi la Campionatul republican au luat parte cîteva sute, la toate categoriile. Trebuie remarcat că, în 1973, spre deosebire de anii trecuţi, şi-au făcut apariţia un mare număr de juniori, majoritatea fiind pregătiţi de către radiocluburile judeţene în cercurile de pe lîngă unele şcoli şi casele pionierilor. S-au evidenţiat judeţele Bihor, Arad, Prahova, Buzău şi Dîmboviţa.

Desfăşurarea competiţiilor de „vînătoare de vulpi" din anul trecut a dovedit şi alte aspecte pozitive, şi anume: calitatea bună a receptoarelor cu care s-au prezentat concurenţii şi a „vulpilor", mult perfecţionate, introducîndu-se sistemul automat de emisie şi înlăturîndu-se astfel toate neajunsurile provocate de manipularea manuală.

Dezvoltarea acestei activităţi pe plan intern a permis federaţiei de specialitate să selecţioneze un lot bine pregătit pentru participarea noastră la competiţiile internaţionale, unde s-au obţinut unele succese. Astfel, la Campionatul european de „vînătoare de vulpi", desfăşurat anul trecut în Ungaria, şi la care au participat reprezentativele a 12 ţări, echipa noastră (formată din Tiberiu Covacs şi Ştefan Olah) a ocupat locul trei, iar la individual Ion Mierluţă s-a clasat pe locul patru.

În prezent, la toate radiocluburile judeţene se fac pregătiri pentru viitoarele competiţii. Radioamatorii îşi pun la punct aparatura de concurs, îşi perfecţionează receptoarele, montîndu-le alte sisteme de antene, busole şi diferite accesorii. În acest an, după cum sîntem informaţi, mulţi dintre cei care au alergat la proba de 3,5 MHz se pregătesc şi pentru 144 MHz, o probă ceva mai dificilă.

Prima etapă la „vînătoare de vulpi" la „Cupa României" va avea loc la 25 aprilie şi se va desfăşura în judeţul Timiş. La această etapă urmează să participe toate reprezentativele judeţelor. Este de datoria Consiliilor judeţene pentru educaţie fizică şi sport să sprijine radiocluburile respective pentru ca acestea să poată pregăti cît mai bine pe viitorii concurenţi, atît din punct de vedere tehnic — cu aparatură perfecţionată — cît şi al condiţiei fizice. Credem că, în sfîrşit, a sosit timpul ca la aceste competiţii să-şi facă apariţia şi reprezentanţii unor judeţe cum sînt Gorj, Vîlcea, Tulcea, Vaslui, Botoşani şi altele, absente pînă acum de la astfel de manifestări.

O atenţie deosebită trebuie să se acorde, în continuare, acţiunii de atragere şi pregătire a copiilor şi tineretului în acest sport tehnico-aplicativ foarte potrivit pentru călirea fizică şi pentru pregătirea lor multilaterală.

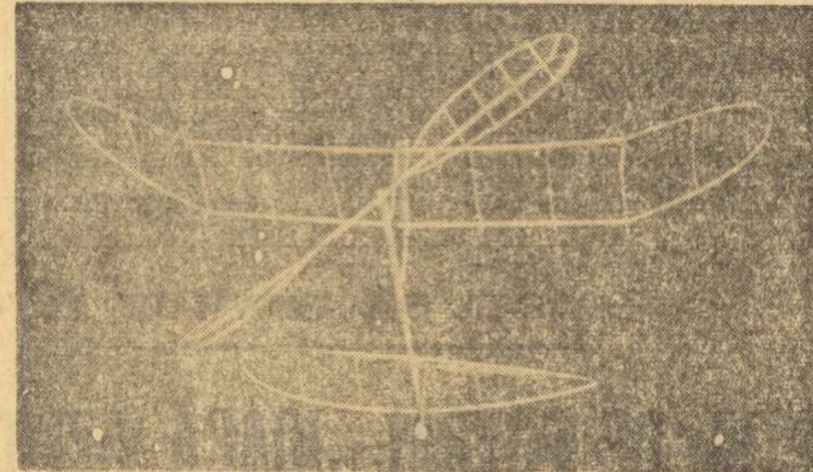
Ion HOABĂN

LIBELULELE

Aeromodelismul a apărut odată cu aviaţia. Pentru a realiza un tip de avion, constructorul a fost nevoit să execute mai întîi, macheta aparatului la scară redusă. Această machetă are aceleaşi calităţi aerodinamice ca şi avionul original. Cu alte cuvinte, poate zbura.

Încetul cu încetul, aeromodelismul s-a desprins de aviaţie, devenind un sport de sine stătător. Categoriile de aeromodele s-au diversificat atît de mult, încît nici specialiştii în materie nu le mai ţin minte pe toate. Au apărut aeromodele planoare, aeromodele cu motor de cauciuc (propulsoare), apoi cu motor... adevărat, capabile să dezvolte viteze de peste 200 km pe oră. În ultimul timp au ajuns „la modă" aeromodele radiocomandate, cu sau fără motor. Paralel s-a dezvoltat o adevărată industrie, legată de această activitate tehnico-sportivă. E suficient să menţionăm că în prezent aeromodeliştii au nevoie de placaje şi baghete din diferite esenţe lemnoase speciale, de cauciuc sub formă de fire foarte rezistente, de motoraşe uşoare dar puternice, de cleiuri, vopsele, carburanţi, staţii de telecomandă cu circuite imprimate şi semiconductori microscopici etc., etc.

O categorie oarecum aparte o formează micromodelele. Apărute ceva mai tîrziu, aceste aeromodele, de o formă şi construcţie curioase, au cucerit destul de repede pe mulţi dintre pasionaţii zborului miniatural.

...Ne aflăm la orizontul întîi al salinei de la Slănic-Prahova. Blocurile şi coloanele de sare semitransparente, luminate de becuri şi reflectoare, dau o impresie de ireal, de fantastic. În această imensă hală subterană, înaltă de peste 80 de metri, se desfăşoară concursurile de micromodele. Dar de ce tocmai în acest loc? Explicaţia e simplă: în salină nu există nici un fel de curenţi. Aerul este perfect liniştit, aşa că micile aparate, care cîntăresc numai... un gram deşi au dimensiuni respectabile (650 mm anvergura aripilor), pot zbura nestingherite, atîta vreme cît le merge motorul şi se învîrte elicea. Pentru privitori spectacolul este feeric. Închipuiţi-vă 5—6 asemenea „libelule" care zboară într-o linişte desăvîrşită, înălţîndu-se încet spre tavanul „catedralei de sare", cu elicea şi aripile de microfilm strălucind în toate culorile curcubeului. Concurenţii (care sînt totodată proiectanţi şi constructori ai micromodelelor), le urmăresc cu emoţie, arbitrii cronometrează timpul, iar puţinii spectatori comentează în şoaptă cele ce se întîmplă „pe teren". Fiecare lansare poate dura pînă la 30 de minute, uneori chiar mai mult. Iar un concurs constă din şase lansări, dintre care contează, pentru clasament, numai două — cu cele mai bune timpuri. Se pare că salina de la Slănic este un loc ideal pentru asemenea concursuri. Aprecierea aparţine numeroşilor concurenţi şi oficiali străini care au participat în ultimii ani la concursurile internaţionale organizate de Federaţia Română de Modelism. Cine sînt micromodeliştii? Elevi, muncitori, studenţi, profesori, tehnicieni, ingineri. Îi găsim la Bucureşti, la Tg. Mureş, la Pucioasa, Galaţi sau Cluj. Multe asociaţii sportive au înfiinţat secţii de micromodele şi nu au avut motive să regrete această măsură. Spre convingere, vă vom împărtăşi unele constatări făcute la Clubul sportiv universitar „Politehnica" Bucureşti.

Cu două zile înainte avusese loc (bineînţeles la Slănic) concursul de micromodele al municipiului Bucureşti. Antrenorul secţiei, tovarăşul Horaţiu Donia, era mulţumit de performanţele echipei sale. „Am obţinut lansări de peste 30 de minute. Cel mai bine s-a clasat studentul Eugen Holtier. El a realizat un nou record republican. Un alt concurent, studentul Dorel Pora, a îndeplinit norma de maestru; dacă i se va acorda această distincţie, atunci secţia noastră va număra cinci maeştri ai sportului. Acum ne pregătim pentru campionatul republican, unde vom întîlni adversari puternici. Mă refer la Nicu Bezman de la Galaţi, la Otto Hints de la Tg. Mureş... şi la alţii pentru că, de la un an la altul, pot apărea surprize. Dar mai bine ar fi să veniţi la campionatele republicane. Acolo veţi vedea personal cine va fi cel mai bun".

Stimaţi cititori, vă transmitem invitaţia tovarăşului Donia. Dacă în zilele de 8—10 februarie aveţi drum pe la Slănic-Prahova, nu ocoliţi salina. Veţi avea ocazia să asistaţi la un spectacol deosebit de interesant.

E. R.

POŞTA PAGINII • POŞTA PAGINII • POŞTA PAGINII

VASIU IOAN, Cisnădie, jud. Sibiu. Dacă aţi transformat motoreta Mobra într-un triciclu, înseamnă că aţi construit un alt vehicul, care trebuie înregistrat la miliţie, ca şi cum ar fi nou.

BOGDAN VISSARION, Costeşti Vale, jud. Dîmboviţa. Vă rugăm să adresaţi întrebarea care vă interesează la: Radioclubul judeţean Dîmboviţa, str. 30 Decembrie nr. 6, Tîrgovişte.

ZAMFIRA EMILIAN, Timişoara. Într-adevăr, la Timişoara nu există aeroclub. Dacă, eventual, în oraş mai sînt pasionaţi ai paraşutismului, puteţi face o intervenţie la Federaţia Aeronautică Română solicitînd aprobarea înfiinţării unei secţii de paraşutism.

COBZARU MIHAI, Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej. În cadrul Consiliului municipal pentru educaţie fizică şi sport din oraşul dv. există o comisie de modelism cu care puteţi lua legătura pentru rezolvarea chestiunilor ce vă interesează.

MÂNTESCU LUCIAN, Alba Iulia. Vă dorim succes la învăţătură şi în construcţiile radioamatoriceşti. Este bine să vă îndreptaţi atenţia spre alte montaje, mai simple, deoarece, aşa cum ne informaţi, sînteţi începător. Îndrumări puteţi lua de la Radioclubul judeţean Alba.

GIOSU GHEORGHE, Cluj. Am primit scrisoarea dv. prin care ne cereţi ajutor pentru construirea unui girocopter. Din păcate, problema este mult mai complicată decît vi se pare. Aşa încît vă sfătuim să începeţi cu aeromodelele.